

Vasi Rădulescu

O altă poveste de iubire

Readers Do Good, 2020
www.readersdogood.ro

1 obiectivul său
nu este să
trecut

Cine iubește inevitabil va suferi. Cine nu iubește nu poate ieși din suferință. Asta scriam pe un carnetel, anapoda, pe care-l purtam și în buzunarul de la halatul de spital, alături de expreșii, gânduri, momente firave din activitatea mea timidă, de rezident. Locuiam într-o garsonieră din Veteranilor, la etajul 1, ultima ușă pe dreapta, cea mai săracă și urâtă dintre toate. Urcam treptele și înaintam pe culoarul întunecat, lung, văzând lumina palidă a unei ferestre mici, din capăt. Înaintarea mea era ca o procesiune divină; mergeam cu capul aplecat, în liniște deplină, eliberându-mă treptat de păcate, într-un purgatoriu care-n definitiv mă va scoate cumva spre lumină, puțină cât era. Aproape de final, mă opream și știam că urmează o parte delicată, de multe ori distractivă, dar câteodată frustrantă. Ușa nu se deschidea prea ușor, trebuind să ridic de clanță în timp ce răsuceam de cheie în yală. Îmi aduc aminte cum, după o gardă, teribil de obosit, pe legea seriilor negative, n-am reușit să deschid ușa și m-am lăsat cu spatele de

zid, alunecând până jos, într-un plânset înnecat. Îmi era greu, eram la început, gărzile mă omorau, abia aveam bani să supraviețuiesc, să-mi permit să dau 820 de lei pe lună doar pe chirie, iar din 1300 să-mi rămână de mâncare, facturi și alte cele. Nu prea mai visam cărti noi, mai luam cu împrumut de la colegi sau de la doamna Ana, vecina care m-a mirosit imediat și s-a oferit să-mi dea acces nelimitat la biblioteca ei. Ana stătea în același tip de garsonieră, cu un pat îngust lipit de un perete, iar pe cel opus o bibliotecă impresionantă, încărcată cu tomuri de filosofie, beletristică, poezie, cu autori francezi, consacrați, dar și englezi, spanioli sau români, la fel de titrați. Am luat prima oară Faust în două volume, cu o copertă turcoaz, cu sigla bpt pe ea. Îl citisem pe Goethe în adolescență și fusesem impresionat de Faust, iar după niște ani, apucasem să văd și opera, din primul rând, răvășit de prestația excelentă a personajului și de altfel de întreaga reprezentare. Cu cele două volume, în aceeași copertă turcoaz, m-am mai întâlnit la Lida, bunica Claudiei. Ele sunt încă la mine. E ciudat cum se leagă niște lucruri în viață, cum se fac punți peste timp, cum dăm peste ceva de care mai dădusem cândva, în alte perioade, inundându-ne creierul cu amintiri. Ne aducem aminte de cum eram atunci,

cum gândeam, sufeream sau iubeam.

În garsoniera mea se făcea curent. Ușa de la balcon avea un lemn vechi, umflat și crăpat, cu o închidere incompletă. Pe balcon erau lucruri depozitate, o dezordine de neimaginat, iar geamurile lui din sticlă stăteau chituite de un cadru metalic; un geam lipsea, altul era spart pe jumătate, iar fereastra nu se închidea nici ea bine. Între ușa care lăsa cam un lat de palmă spațiu gol până la podea și această căzătură de balcon se forma curent, entitate care avea să-mi devină prietenă de suflet.

Cum treceam de ușa din lemn maroniu deschis, pe dreapta aveam un fel de debara ascunsă de o perdea multicoloră, iar pe stânga era o baie mică, dar cu cădă - avea să-mi fie o binecuvântare, chit că smalțul ei era sărit în mai multe locuri. În cameră erau două canapele, una chipurile nouă, extensibilă, alta veche, din piele, ruptă și respingătoare. Un corp mic de bibliotecă ascundea pe colț un perete comun cu bucătăria, iar în el erau bibelouri și mileuri, precum și câteva fotografii înrămate. Înaintând spre balcon, după canapeaua din piele, aveam o masă pătrată simplă, iar în stanga ei era ușa care dădea în bucătărie,

unde există un aragaz mic, cu două ochiuri, și o mobilă făcută din mai multe bucăți, ca monstrul doctorului Frankenstein. Am uitat să menționez piesa de rezistență a acestui univers: o lustră care stătea la 45 de grade față de verticală ei normală, gravitațională. N-am reușit să o îndrept, dar cum nu era cel mai rău lucru din casa aceea, am zis că e-n regulă să o las așa.

După o adaptare cvasimulțumitoare și-ntr-un weekend însorit, m-am trezit cu o stare antagonică apăsărilor mele. Aveam poftă de viață, ciudat lucru, aveam dorință să creez ceva, să scot frumosul dintr-un mediu anost, rece, sărac, mizerabil nu în sensul propriu, ci mizerabil ca nivel al trăirii mele, în tot acel context. Mi-am făcut o cafea la ibric, am deschis ușa balconului, am pus picioarele goale printre obiectele de pe jos, am crăpat fereastra metalică și m-au lovit ciripituri de păsări, raze calde de soare, un aer proaspăt și mirosul unei primăveri. În fața mea, cu crengile mângâindu-mi geamurile, era un tei aproape să explodeze. Viața era frumoasă, puteai găsi lucruri aparent mărunte de care să te bucuri nespus, sau puteai să țipi, să te bucuri și spus, să tragi aerul acela plin de premize în piept și să-ți spui că totul va fi bine, te

vei obișnui, vei scăpa de anxietăți, de singurătate, vei iubi, te vei iubi, vei merge altfel înainte. Acolo, pe balcon, cu cafeaua în mâna și primăvara dând năvală în mine, mi-am spus că voi scrie o carte extraordinar de frumoasă, că voi munci zilnic la ea, că voi amenaja balconul ca spațiu de lucru și-ntr-o dimineață, așezat pe scaun la masă, cu geamul larg deschis, îmi va exploda teiul în față și-un milion de gânduri vor fi deja așezate pe foi de hârtie, într-un soi de manuscris. Aveam un plan, aveam un țel de care să mă agăț. Găsisem un scop, mai trebuia doar să merg pe drumul acestui vis, să muncesc din greu și să fac ce mi-am propus.

Am schimbat canapelele între ele, să am mai multă lumină, mai ales dimineață - ador să mă trezesc cu soarele peste mine, iar orientarea balconului era pur și simplu perfectă. Toate obiectele din balcon au fost strânse și duse în debara, unde oricum nu țineam decât un aspirator - le-am îngrămădit acolo, unele peste altele. Am scos corpul de bibliotecă și l-am poziționat în stânga, lipit de peretele care nu deținea niciun geam. Mi-am pus în el toate cărțile avute, cursurile de medicină, acuarelele, pensulele și multe jurnale. Masa a fost lipită de peretele lung, din ciment, venind chiar sub nivelul geamurilor

rabatabile. Mi se părea fascinant cum poți, din puțin, să te descurci cumva, să amenajezi un loc - în stânga aveam biblioteca plină de culori, în centru aveam masa pe care pusesem volumele din Faust, un teanc de hârtii A4 și câteva instrumente de scris, iar în dreapta am așezat televizorul alb-negru, voluminos, cu tub catodic (era în cameră, ca o dotare extra), ce urmă să-mi servească drept companion de discuții imaginate. Pe jos aveam un covor cu dungi roșii, albastre și albe - îmi amintesc de aceleași covoare avute în casa în care am copilărit. Era curat, aer plăcut, natura se transforma lângă mine, soarele se juca pe masă, îi puteai atinge razele dacă voiai. Am astupat și găurile din uși, scăpând de curent, acest mișel inamic nevăzut. Atinsesem o armonie de care mă bucuram ca un copil, chiar dacă lustra era tot strâmbă, camera tot mică, iar alții, ei bine, aveau mult mai multe decât mine.

Weekendul acela a fost un pic ciudat, aducându-mi stări care m-au speriat. Simteam nevoia să trag o linie, să fac o socoteală, să scor monesc prin mine într-un fel de introspecție, să analizez trecutul, să văd cu mare atenție prezentul și totodată să trasez schițele unui viitor. Mi-am propus să-mi recapitulez viața, să descos unde am

greșit și am făcut bine, apoi să scanez situația mea actuală, iar la final, poate pe seară, să plămădesc o listă cu lucruri pe care trebuie să le realizez în anii care mi-au mai rămas. Lista asta nu va fi ignorată imediat după conceperea ei, aşa cum am făcut deja de o mie de ori; aici e altceva, nu e una oarecare, e chiar lista (sau poate să scriu LISTA, să îngroș literele cu pixul, apoi să trag o linie sub titlu, eventual să pun și două simboluri de o parte și de alta, exact aşa cum am mai procedat de alte o mie de ori). Serios, Vasi, scutură-te. Ai greșit destul, te-ai culcat pe o ureche, ai pierdut timp prețios, nu mai e de joacă. Nu se va schimba nimic dacă nu-ți dorești să se schimbe și nu muncești pentru asta. Nu cade nimic din cer, iar dacă într-adevăr cade, te strivește. Hai, te rog, să facem ceva concret acum, să așezăm niște visuri pe o foaie de hârtie, să ne obișnuim cu ele, apoi să căutăm un sens. Să căutăm un sens al vieții - ce m-a speriat întotdeauna.

introspecția

Viața mea a fost plină de momente tari. Am apărut în data de 22 iulie, ultima zi a zodiei rac. Eu nu cred în zodii, racii sunt oricum mai sceptici din fire; când eram mai mic citem caracteristici ale zodiei, descoperez cum fac doi pași în față și trei în spate, cum sunt nesigur pe mine, cum am o componentă puternică de intuiție, cum sunt empathic, misterios, creativ, melancolic, introvertit. Mai, ce se mai nimerește astea! Apoi le-am considerat niște prostii, dar să nu forțăm timpul, că eram cu derularea la puține secunde după ce am tras prima gură de aer, înfotolit cum se făcea pe vremuri, cu aproape tot corpul înfășat strâns. Cred că la naștere am fost apucat și presat de cap - altfel nu-mi explic de ce occipitalul pe dreapta are o scobitură. Mama și bunica au avut mare grijă de mine, am dus-o elegant până-n iarnă, când m-au aşezat meticulos într-un pătuț și pe acesta l-au poziționat cu grație lângă soba încinsă. Nu știu ce mișcări de ninja erau întipărite în codul meu genetic, moștenite de la vreun strămoș care, printre hobbiuri, mai era

și ninja, mai ales în timpul somnului, că eu am evadat din pat și am rămas blocat între el și sobă, alegându-mă cu o frumusețe de arsură pe față dorsală a mâinii drepte, dar și pe ultimele două degete de la piciorul ipsilateral. Arsură de pe mâna a fost mai târziu motiv de rușine. O ascundeam, eram hâd, apărea oribilă acolo, mare, pe mâna mea micuță. Timpul a glisat pe axa lui și m-am obișnuit cu semnul; îmi părea că aduce cu forma Australiei, cu o insulă pe degetul mic, ceea ce ar fi explicat și de ce de multe ori eram un diavol tasmanian.

Mai târziu, ai mei mi-au făcut un țarc din lemn în care mă puneau, să nu mai evadez, iar ei să aibă mici perioade de liniște. Ei, aş! Am ieșit de acolo, pentru că-n codul meu genetic avem și trăsături de Houdini, de la un strămoș care evadase cu măiestrie din mai multe relații amoroase. Am luat-o pe jos, ca un pinguin, fiind cules de la colțul străzii. Bunica mi-a zis că mă aruncă în veceu - aveam unul în curte - dacă mai evadez, iar eu am tipat din toate alveolele *nu țac, nu beceu! nu țac, nu beceu!*

N-au mai trecut mulți ani și o forță m-a atras într-o groapă săpată în curte. Forța ar putea fi caracterizată așa: intră în groapă și recuperează

mingea, nu fi fraier, că nu mai ai cu ce te juca; nu te teme, apa asta strânsă în groapă de la ploaie e mică, e o nimică toată, ai scăpat tu de sobă, ai evadat din țarc, hai, sari, ce mai aştepți? Am sărit și mi-au rămas deasupra apei scăfărilia cu ochii și puțin din nas. Cum era cam frig, m-a luat moleșeala repede și-am zis să trag un pui de somn, dar m-a găsit bunica, m-a scos de acolo, m-a spălat bine, m-a frecat cu spirt pe tot corpul și m-a băgat în pat, lângă ea. Când dormi cu bunica aproape, nu te mai deranjează nici sforăiturile, nici trosniturile de oase, nici nimic. Îl simți căldura ei uriașă, inima mare, mâinile în stare să te cuprindă de mai multe ori și dacă ești la o mie de mii de kilometri depărtare, iar apoi te faci bine repede și o ții minte pentru asta, dar și pentru altele.

Următoarea oprire pe recapitulare e la o betie cruntă. Casa era în renovare, strânseseră o mulțime de lucruri într-o singură cameră, iar eu și Emi, fratele mai mic, ne-am retras acolo într-o aventură pe cinste. Ne propuseseăm să ne facem cazemate din lucruri, să urcăm fără oxigen la noi munții de haine, dar nici prin cap nu ne dăduse că-ntr-un șifonier erau două sticle, una de vișinată, alta de vodcă. Probabil cu creierele private de oxigen după

escaladări repetitive, am dat iama în sticle și ne-am căpătat cu stări inițial euforice, apoi cumplite. Ne-a găsit tot bunica, antidotul suprem la orice rătăcire, și ne-a scos în curte, la soare, direct pe trotuar, unde ne-a așezat și apoi a aruncat câteva găleți zdravene de apă peste noi. Emi făcea ca o broască țestoasă, eu înotam stilul broască - suntem amândoi zodii de apă, ne pricepem la aşa ceva. Aparent ne-am revenit, dar un rebound avea să vină mai târziu. Emi s-a suiat pe tricicletă ca să demonstreze unor vecini că nu e beat; după doi metri, tricicleta s-a răsturnat și el a rămas inert. Eu am stat într-un picior - l-aș fi ridicat și pe celălalt, dar sigur m-aș fi prăbușit. M-am prăbușit oricum în râsetele celor mai mari, iar bunica ne-a scos iar din rușine, dându-ne ceai și compot, luându-ne în camera roz și ținându-ne aproape de ea, până ce alcoolul ne-a părăsit trupurile firave. A fost singurul moment în care m-am îmbătat cu adevărat în toată viața mea.

Mama mi-a spus să am grija pe unde plec de acasă, în ce anturaj ajung, să nu mă ating de țigări, să nu fac prostii. Am respectat doar partea cu țigările, unde nu m-am lipit niciodată, chit că se fuma în draci în jurul meu. Spun în draci pentru că asta am observat - prietenii fumau ca să scape